

Günlerimin Yamalı Bohçası Efkâr

— ferda'ca · 24 Haziran 2014

Çatladı şiirin öz suyu
peydahlandı
hazla süzülen kelimeler.

Eğildi
beyaz çiçeklerin üstüne
çukurlaştı göçebe bir korku.

Çözülmemiş bulmacada
yenildi
bereketli rahimde ölüm.

Tahliye edildi öfke
çökmekte olan
bir sınıfın şafağından.
Sızdı bencil hesaplar
ecel nakışlı bedenlerden...

Dikildi ıssızlık sürüsü
çuvaldız ile
ayak basmaz oldu
gecelere.
Isırsan kanardı
içi sabahların...

Çürüdü dudaklara
konan gülüş.
Tasmanın ucunda seyirdi
siyanür sessizliği...
Var üstümüzde
provaların dar kalıpları...

Çorak toprakta
iz bıraktı martılar.
Yürüdü

gençleştii kara pijamalı
tik olmuş yaşam.
Yaşlandı yağmurun sesi
dizelerin keline vurdu rüzgar.
Alıştı ihtilal yangınlarına
kendi tırnaklarını yedi dünya.

Nasıl ki;Dayanamaz
yıkılır duvarlar.
Gel-git yapan karıncaya.
Tak kanadı duygularına
kuş seslerini as duvarlarına.
Soludukları havayı
fazla
fazla
ver çocuklara...
Yoksul çıkınında
yeşillensin akasya...
Dağıt sözcükleri
toplansın ışıklı ellerde.
Çünkü bir şiir kaldı
randevusuna erken giden...

Ferda Özsoy